

...

Je velmi smutné sledovat, jak se lidé s impozantními vrozenými schopnostmi stávají loutkami v rukou parazitů. Ale nejsmutnější je, že tito lidé často nabídku pomoci ve zbavení se kontroly parazitů odmítnou. Nejsou schopni se vzdát „trůnu“, na který je parazitě posadili. Sladká iluze je pro ně schůdnější než těžká práce ve jménu něčeho neznámého! Tady jste již bohem, králem a hrdinou, a tam potřebujete „namáhat“ mozek, řešit problémy, riskovat život a zdraví, a často nevíte, zda pro toto vše budete mít dost „munice“. Zde je důvod, proč parazitě všech „barev“ tak snadno a rychle získávají kontrolu nad lidmi s vrozenými schopnostmi, kteří se právě začali probouzet...

Nu, dokončím své "lyrické odbočení" a vrátím se k zpět tématu.

Trasformace mozku, kterou jsem objevil, principiálně změnila situace se stříbrným vláknem spojujícím ducha a „prázdné“ fyzické tělo. Po transformaci člověk může vědomě opustit tělo a „cestovat“ velmi daleko (vzdálenost je téměř neomezená)! Přesněji řečeno, pro transformaci je vzdálenost, kam se může duch dostat, určena pouze kvalitativní úrovní vývoje ducha, namísto „délkou“ stříbrného vlákna. Jestliže duch po transformaci „narází“ na nějakou kvalitativní bariéru, stačí vytvořit nové vlastnosti a kvality a může opět pokračovat!

Když jsem se účastnil několika výzkumů mé transformace mozku, byl pozorován neobvyklý kvalitativní jev. Prvně se to stalo v květnu 1989 v moskevském Institutu Mozku. Roli „pokusného králíka“ hrál Michail Dehta. Za účelem eliminace jakýchkoliv vnějším vlivů byl umístěn do Faradayovi klece a byl napojen na EEG (elektroencefalograf), měřící jeho mozkovou aktivitu. Když bylo vše připraveno, Sergej, zaměstnanec laboratoře (nepamatuji si jeho příjmení) aktivoval nahrávací zařízení a požádal mě, abych s Michailem udělal něco neobvyklého. Rozhodl jsem se otestovat jeden zajímavý nápad. Namísto přesunu do vesmíru jsem Michaila poslal do mikroprostoru. Přivedl jsem ho do potřebného kvalitativního stavu a „zmenšil“ ho na mikroskopickou úroveň!

Následně jsem ho poslal na pouť jeho vlastním tělem, jeho krevním řečištěm. Prováděl jsem experiment poprvé a Michail se také ocitl uvnitř svého těla poprvé. Můžeme říct, že si Michail „osedlal“ vlastní erytrocyt (červenou krvinku) a začal se s ní přesouvat z jednoho orgánu do druhého. Když se to dělo, byl Michail tak ohromen vším, co během tohoto neobvyklého výletu viděl, že ho po dlouhou dobu neomrzelo sdělovat všem své dojmy. Když se tímto neobvyklým způsobem dostal do jedné ze svých buněk, požádal jsem ho cestovat po svých chromozomech. Ještě více jsem ho zmenšil, takže se mu spirály vlastních chromozomů jevily jako ohromné tunely, po nichž se mohl lehce „procházet“. Provedl jsem v jeho vnímání určité úpravy, aby mohl vidět každý gen ve spirále. Se znalostí chemického a prostorového uspořádání genů mohl každému nukleotidu přiřadit barvu. Takže byl schopen vidět nejen každý gen ve svém chromozomu, ale také každý nukleotid! Ale to nebylo vše. Stačilo provést další změny a Michail mohl vidět, které z jeho genů obsahují nějaký druh poškození. Dále mohl také cestovat dovnitř jakékoliv osoby a nejen v tehdejší současnosti, ale také ve své minulosti a budoucnosti!

Navíc k tomu všemu se nejednalo o pouhé cestování. Mohl o stavu organismu „získat“ jakoukoliv informace na molekulární nebo buněčné úrovni (v závislosti na druhu úkolu). Tato informace zároveň odrážela skutečný stav lidského organismu a prvotní příčinu nemoci. Michail nemohl tyto výlety kontrolovat přímo, protože byl jen pozorovatel-pasažér, kterého jsem posílal do budoucnosti a minulosti, řídicí dané procesy. Ale ani role pasažéra nebyla nijak jednoduchá. Podstoupil enormní zátěž, ale během svého neobvyklého výletu

popisoval vše s nefalšovaným úžasem a překvapením. Někteří, kdo budou číst tyto řádky, zvláště skeptikové, budou zřejmě předpokládat, že to nemám v hlavě v pořádku!

Ale to bych jim neradil, protože to byly skutečné experimenty s použitím nejpreciznějších přístrojů, které ukázaly, že takto obdržené informace plně odpovídaly výsledkům jiných výzkumů prováděných konvenčními metodami, které vyžadovaly více času a byly nákladnější, ale výsledky byly stejné. A nejen „stejně“, ale mnohem kompletnější: Michail mohl poskytnout ty nejpreciznější detaily, jaké by žádné přístroje poskytnou nemohly.

A je toho více! Měli byste vidět Sergejův výraz, když pozoroval výstup z elektroencefalografu! Podle údajů EEG byl Michail přinejmenším ve stavu KÓMATU! Říkám „přinejmenším“, protože obvykle rovné čáry EEG korespondují se stavem klinické smrti. Jiným slovy, podle EEG byl Michail mrtvý! Prosím tedy skeptiky, aby předpokládali, že to byly přístroje, které to neměly v hlavě v pořádku! Zatímco byl podle přístrojů Michail mrtvý, nadšeně nám popisoval vše, co během své cesty viděl! Nyní si tedy můžete představit zmatení mezi zaměstnanci Institutu Mozku!

Byla to tedy, jak se říká, niterná cesta člověka, ačkoliv poněkud neobvyklého druhu. Michail neopustil své fyzické tělo, ale cestoval svým extrémně zmenšeným duchem unitř něj. A co se týká „externího“ cestování ducha, je vše totožné! První testy s kompletním opuštěním fyzického těla a se záznamem encefalogramu mozku jsem realizoval, když jsem žil v USA a pořídil si vícekanálový elektroencefalograf, který mohl zobrazovat výsledky na počítačovém monitoru. Tentokrát roli „pokusného králíka“ hrála moje žena Světlana. Nejprve jsem zaznamenal signály mozku v normálním stavu, když byl Světlanin duch v těle. Až když jsem si byl naprosto jist, že zařízení pracuje správně, požádal jsem Světlanu, aby opustila tělo. Jakmile vyšla ven, všechny hodnoty encefalografu ihned spadly na nulu!

Údaje byly na monitoru zobrazeny barevným spektrem od tmavě modré do odstínů červené. Při nulové amplitudě byla barva tmavě modrá a jak amplituda signálu rostla, „zahřívala se“ i barva (modrá, zelená, žlutá, oranžová a červená). Tedy, když Světlana opustila fyzické tělo, amplituda signálu ihned spadla na nulu a celá obrazovka se dostala do tmavě modré! Takový stav odpovídal velmi hlubokému kómatu nebo smrti, ale Světlana mluvila, mohla se hýbat a teplota jejího těla zůstávala pořád stejná! To vše ukazovalo, že byla v pořádku, ale ve stejnou dobu encefalograf ukazoval, že její mozek vůbec nepracuje! To se nemůže stát, protože se to nikdy nemůže stát! Ale bylo to SKUTEČNÉ a STALO SE TO, ať se to někomu líbí či ne! A jestliže si někdo stále přeje zachovat skeptický postoj, nu, je to jeho právo!

Faktem je, že dokonce dnes existuje v jižní Americe „Plochá Země“, společnost, jejíž členové jsou přesvědčeni, že je Země plochá a ne kulatá! Vyvodili tento „ohromující“ závěr na základě toho, že každé ráno vidí vycházet slunce na východě, to se pak pohybuje po obloze a zapadne na západě, a Země zůstává nehybná a plochá, protože na vlastní oči vidí plochý horizont! Žádný argument je nemůže přesvědčit o opaku, protože věří svým smyslovým orgánům! Je to stejné, pokud věříme jen údajům z přístrojů, jejichž princip činnosti je založen na nekompletním pochopení povahy živé hmoty: nulová aktivita mozkové kůry může znamenat jen SMRT, případně hluboké KÓMA, kdy člověk NEMŮŽE mluvit, hýbat se nebo vykazovat jakoukoliv jinou aktivitu zdravým a živým lidem vlastní.

Nejzajímavější věc je, že ve většině případů budou mít NAPROSTOU pravdu! „Podivnosti“ v chování přístrojů se objeví jen tehdy, když člověk podstoupí kvalitativní transformaci mozku a lidský mozek začne pracovat principiálně novým způsobem, o kterém

moderní vědci nemají nejmenší potuchy. Kvalitativní transformace dovolí lidskému mozku pracovat ve vcelku odlišných módech, přesněji řečeno, osoba sama může přepnout fungování mozku do odlišných módů, které pro ni byly před transformací jednoduše nedostupné. Reálné přístroje tedy dokazují, že po kvalitativní transformaci mozku (zvláště v případě Světlany, která podstoupila všechny myslitelné transformace) se interakce ducha a fyzického těla dramaticky mění. Když člověk v normálním stavu vědomě opustí tělo, to se ocitne ve stavu hlubokého kómatu který je blízké klinické smrti. Nejsou pozorovány téměř žádné známky života; dýchání je velmi mělké a stěží viditelné; srdeční tep je nepravitelný. Člověk nemůže ani mluvit, ani se v takovém stavu hýbat a tělo je prázdná schránka. Po transformaci mozku a při téměř nulové aktivitě mozkové kůry, což bylo potvrzeno experimenty Institutu Mozku a mými vlastními experimenty, se člověk projevuje jako kdyby byl duch stále v těle, zatímco tam není!

Ze zřejmých (doufám) důvodů nebudu popisovat, jak jsem v tomto uspěl, ne protože bych nemohl vysvětlit, čeho jsem dosáhl, ale protože nechci žádné detailní informace v rukou nepřátel, kteří by s touto znalostí byli schopni velmi uškodit mnoha lidem. Tak či onak, po kvalitativní transformaci mozku nastává mezi fyzickým tělem a lidským duchem kvalitativně absolutně nová interakce, kdy je schopen opustit tělo a není k němu vázán stříbrným vláknem, ale získává skutečnou volnost bez riskování, že opustí tělo nadobro! Ale to není vše! Když člověk vědomě opustí tělo normálním způsobem, stává se pouhým pozorovatelem a používá jen potenciál, který nashromáždil před opuštěním těla; po transformaci mozku může duch mimo tělo používat nadále veškerý potenciál, jako kdyby byl ve fyzickém těle.

Jinými slovy, během tohoto druhu vědomého opuštění těla nejenže se tělo chová, jako kdyby ho duch nikdy neopustil, ale také duch, jsa venku, používá potenciál těla, jako kdyby byl stále v něm. Pod termínem „transformace mozku“ bychom měli rozumět kvalitativní transformaci lidského mozku, ducha, fyzického těla na chromozomální úrovni, kdy nejenže jsou aktivovány tzv. „spící“ geny, ale jsou vytvořeny také absolutně nové struktury; kdy se chromozomy stávají multidimenzionální a kvalitativně odlišné od původních; a při to všem se vnější vzhled osoby a jeho genů téměř nezmění. Lidský mozek projde velmi razantní proměnou, která dokonce vyústí v lehkou změnu tvaru lebky, ale to není pro stávající analýzu důležité.

Po všech transformacích, kterými Světlana prošla, byl proto její duch schopen volně se pohybovat, nezávisle na tom, zda se jednalo o vědomé opuštění těla, nebo opuštění během spánku. Mohla se pohybovat na neuvěřitelné vzdálenosti bez jakýchkoliv následků pro fyzické tělo a také mohla být venku z těla vcelku aktivní – jestliže nemohla svůj používat úplně naplno (přece jen byl duch mimo tělo), bylo to tomu alespoň velmi blízko!

To vše dramaticky mění situaci – během celé doby existence civilizace na Midgard-Zemi (a možná nejen zde) mohl být člověk jen pozorovatelem, když vědomě opustil tělo, nebo, jak to mnozí nazývají, během astrálního cestování (což je vcelku chybné označení). Ačkoliv je pozorování také důležité a v mnoha situacích užitečné, je to pasivní druh činnosti který poskytuje jen málo možností pro další rozvoj.

Transformace mozku dovoluje jak pasivně pozorovat existující události, tak, s adekvátní analýzou strategie a taktiky, aktivně zasahovat a tedy pokračovat ve vývoji i během vědomého opuštění těla stejně jako během spánku, kdy tělo odpočívá od každodenní práce. Objevuje se tedy možnost kontinuálního vývoje a aktivity v jakémkoliv stavu. To dramaticky mění situaci. Znamená to následující – kdyby se mým nepřátelům podařilo

nějakou metodou mě fyzicky eliminovat, například by mě přivedli do stavu kómatu nebo mechanicky poškodili mozek (opakuji - „kdyby“) - toto by žádným způsobem neovlivnilo mé činnosti, naopak, z určitých důvodů by mi to dovolilo operovat v mnohem větším měřítku!

Ukazuje se, že pro mě přítomnost nebo absence fyzického těla téměř nic nemění! Dokud není mé fyzické tělo zničeno, zůstává základem pro mého ducha. Kdybych o něj z nějakých důvodů přišel, budu schopen vytvořit jakékoliv fyzické tělo na jakémkoliv místě, a v případě potřeby můžu vytvořit několik fyzických těl, které mohou existovat nezávisle na sobě a zároveň budou mít všechny mého ducha, nehledě na to, jak paradoxně to může znít.

Je těžké si vůbec představit jaké možnosti a kvality může člověk mít, pokud zvolí a následuje správnou cestu. Spatří poté skutečný svět – mnohostranný a oslnivě krásný, majestátní, úžasný, okouzlující – neexistuje dostatek slov pro vyjádření veškeré krásy a majestátnosti toho, co nazýváme Vesmírem! Faktem je, že to, co moderní společnost chápe pod konceptem Vesmíru se od skutečného Vesmíru liší jako den a noc!

Jako obvykle jsem se nechal „trochu“ unést filozofováním, ale upřímně doufám, že to může někomu pomoci pochopit ten či onen problém. Velmi doufám, že to bude tento případ. Nyní se vrátím zpět k událostem mého života ve „skutečném“ světě.

38. Druhá návštěva Archangelsku

V září jsem žil svůj obyčejný rutinní život, který byl normální pro mě, ale nebyl by pro většinu lidí. Taková je lidská přirozenost – i ty nejneuvěřitelnější události se stanou normálními, pokud se opakují dostatečně často. To, co považujeme za „nové“, se v průběhu života mění na „obvyklé“. Začátkem září mi zavolal Cyril Kasatkin, mladý diplomat se kterým jsem se setkal při mém projevu na konferenci Fondu populární Medicíny 29. března 1989, a který organizoval druhou tiskovou konferenci na půdě Ministerstva zahraničních věcí. Byli jsme v přerušovaném kontaktu, protože trávil většinu času na zahraničních cestách.

Když se Cyril vrátil z další cesty, tentokrát z USA, zavolal mi a řekl, že se v San Franciscu setkal s americkým milionářem Harry Orbelianem, který emigroval z SSSR v době druhé světové války, a že mu o mně řekl. Nyní byli Orbelianovi v Moskvě, protože jeho žena Věra Ivanovna měla tzv. Bechtěrevovu nemoc a potřebovala pomoc. Bechtěrevova nemoc je považována za nevyléčitelnou a veškeré pokusy Západu vyléčit ji skončili marně. Proto přišli do Ruska, doufajíc, že zde najdou pomoc. Léčba na klinikách v USA a západní Evropě nepřinesla žádný výsledek a tato žena byla nyní nucena chodit o holi.

Když jsme se setkali, zbývali jí jen dva dny do odjezdu zpět do USA. Věra Ivanovna nikdy neslyšela o metodách podobných těm mým. Proto byla velmi zvědavá, co s ní budu dělat. Měla dobrou sensitivitu a dobře snášela zátěž, která byla průvodním jevem mé práce. Neskrývala překvapení, když uviděla vlastní cévy a nervy, ale ještě více ji překvapilo, když ten samý večer zapomněla na hůl, bez které se už poměrně dlouhou dobu neobešla. To vše ji tak ohromilo, že se rozhodla zůstat v Moskvě dalších deset dní, zatímco její manžel se vrátil ve stanovený den.

Pracoval jsem s ní každý den. Obvykle jsme přišli do apartmá jejího nejmladšího syna, Konstantina Orbeliana, prominentního pianisty, který si pronajal apartmá ve slavném Domě na Nábřeží (*blok apartmánů v centru Moskvy, byl dokončen v roce 1931 a sloužil jako rezidence sovětské elity, pozn.překl.*). V průběhu deseti dnů, kdy jsem s ní pracoval, jsem s ní a jejím synem hovořil o různých aspektech života, zvláště o paranormálních jevech. Téměř každý den mě a Světlaně Věra Ivanovna říkala, že bychom měli přijet do USA, do San Francisca, že její nejstarší syn George by se s námi ohromně rád setkal.

Deset dní uplynulo, Věra Ivanovna se vrátila zpět do USA a začala mi kvůli pokračování léčby volat. Opět nás pozvala do San Francisca, dokonce ještě naléhavěji, protože když všichni její přátelé slyšeli, co v Moskvě zažila, chtěli podstoupit léčebnou kúru také, protože téměř všichni z nich měli nějaký zdravotní problém, kterého se chtěli zbavit. Věra Ivanovna se do USA dostala z fašistického Německa a tam se dostala z jejího rodného města na Ukrajině, které bylo okupováno Němci – jednoduše zastavili tramvaj a všechny mladé lidi poslali do Německa jako totálně nasazené, pracovat jako otroky. Pokusila se utéct a skončila v koncentračním táboře. V roce 1941 graduovala z charkovského Medicínského Institutu, vdala se a poté se ocitla namísto práce v nemocnici v koncentračním táboře. Byla Ruska, stejně jako miliony dalších mladých lidí poslaných násilím do Německa. Když válka skončila, dostala se do tábora pro přesunuté osoby v západním sektoru Německa. Obávala se návratu do vlasti, aby se neocitla v sovětském koncentračním táboře, z něhož by se tak lehce nedostala.

Sovětský svaz navštívila jen ke konci 80. let, v časech *perestroiky*. Stalo se, že ji znal Cyril Kasatkin a řekl jí, ať se kvůli své nevléčitelné (z hlediska moderní medicíny) nemoci setká se mnou. Jak jsem již napsal, v roce 1990 jsem byl téměř tři měsíce v Německu a byl jsem do této země pozván znovu. Ale nyní jsme se Světlanou měli další pozvání, tentokrát do San Francisca a rozhodli jsme se jet do USA, protože Německo jsem již navštívil a přál jsem si vidět vzdálenou Ameriku, stejně jako Světlanu.

Slíbili jsme Věře Ivanovně, že do USA přijedeme. Jedním z argumentů pro toto rozhodnutí bylo tvrzení Věry Ivanovny, že mě v San Franciscu čeká mnoho potenciálních pacientů. Předpokládal jsem, že se pohybuje v kruzích bohatších lidí a budu tak mít pacienty, kteří mi budou schopni za práci zaplatit. Tento sled myšlenek, ačkoliv vcelku logický, neměl se skutečností nic společného, ale ne z toho důvodu, že by se v okolí Věry Ivanovny nepohybovali bohatí lidé... ale vše má svůj čas.

V září 1991 jsme se Světlanou stále žili v Moskvě a já se připravoval na druhou cestu do Archangelsku. Koncem září odjela Světlanu na několik dní domů navštívit její rodiče a syna. Čas od času jsem volal Dmitriji Rasskazovovi ohledně potřebných příprav pro můj seminář pro lékaře, na kterém jsme se dohodli při mé první návštěvě. Naděžda Jakovlevna Anšukova, vedoucí lékař archangelského medicínsko-profylaktického zdravotního centra, sehrála v organizování tohoto kurzu aktivní roli. Na jejích ramenou spočívaly všechny těžkosti s tímto spojené. Dva dny před odjezdem do Archangelsku mi Dmitrij Rasskazov zavolal ohledně upřesnění posledních detailů cesty a zeptal se, zda bych byl schopen něco udělat se znečištěním vodních zdrojů a toků v archangelském regionu. Situace byla tak přelížená, že se voda v nádržích a řekách stala kyselou. Kyselé deště se nyní staly normou, ryby se ukazovaly na hladině břichem nahoru; v deltě řeky Dvina zničily kyselé vody flóru a faunu Bílého moře. Ve zkratce, byla tam ekologická katastrofa, která vznikla vypouštěním odpadních produktů průmyslu do řek a jezer, kdy tyto průmyslové konglomeráty vypouštěly veškeré odpadní látky zcela vědomě, necítíc žádnou odpovědnost za následky svých akcí. V

průběhu času se ekologická situace v regionu stala kritickou. Dmitrij mi popsal situaci a požádal mě, zda bych s tím nemohl něco dělat. Slíbil jsem, že se pokusím. Ve skutečnosti je možné vyřešit každý problém, člověk jen musí najít správný klíč. Uspěl jsem v řešení velmi vážných problémů, o čemž jsem již psal, proto jsem neviděl důvod, proč bych nebyl schopen vyřešit tento.

Rozhodl jsem se to neodkládat a začal na problému pracovat ihned. Světlana mi s prací pomáhala. Použil jsem stejnou taktiku jako při řešení problému s ozónovou vrstvou. Rozhodl jsem se rozložit všechny kyseliny ve vodách regionu – ve všech řekách, jezerech, bažinách, spodních vodách – jinými slovy, všude, kde byla voda otrávena kyselinami. Pracujíc společně se Světlanou, strávil jsem pět minut řešením problému kyselosti vod archangelského regionu. Byly vyčištěny všechny řeky, jezera, bažiny, spodní vody na celém území 589 200 čtverečních kilometrů. Zároveň s tím zmizely kyselé deště, které zde byly neustále pozorovány a během mé práce nezemřela jediná ryba či rostlina, ať už ve vodě nebo na souši! To se odehrálo na území větším než Francie a Korsika dohromady (543 965 km čtverečních). A Francie je největší zemí Evropy!

Nejzajímavějším faktem je, že dřevařský průmysl archangelské oblasti nezastavil znečišťování vod vypouštěním odpadních látek, ale i tak šestnáct let po této práci v říjnu 1991 zůstávají vody archangelského regionu nejčistšími v Rusku! Toto je další fakt, který z „nějakých“ důvodů nebyl publikován ani v sovětských masmédiích, ani v ruských! Avšak ekologická katastrofa v archangelské oblasti nebyla nikdy tajemstvím. Psalo o tom mnoho novin a vysílalo se o tom v rádiu a televizi. A za jediný den problém zmizel, vše se dalo do pořádku a stát v tom nehrál nejmenší roli. Upřímně, žádné státní opatření by tento problém vyřešit nemohlo; je to z „vědeckého“ hlediska NEMOŽNÉ; ani se nekonala žádná reakce z oficiálních míst, ačkoliv mnoho lidí vědělo, kdo udělal co. Jako obvykle dali přednost tomu situaci ututlat, jako kdyby se nic neuvěřitelného nestalo. Masmédia „jednoduše“ o kyselosti vod přestala mluvit a všichni na to zapomněli, jako kdyby tento problém nikdy neexistoval.

Pravděpodobně jim bylo nařízeno mlčet a běžní lidé si ničeho nevšimli. Byli „krmeni“ jinými informacemi v takových množstvích, že velmi rychle zapomněli na kyselé deště a mrtvé ryby v řekách a jezerech. Tato metoda manipulace veřejného vědomí se používá dlouhou dobu. Některé informace ven unikly, nikdo je ale nespojoval s mou prací. Pravděpodobně kvůli faktu, že mou práci doprozvázal velmi zajímavý jev – když jsem pracoval na problému, objevila se na obloze holografická projekce mých rukou (pravděpodobně kvůli zeměpisné šířce archangelské oblasti). Toto popsali svědkové:

„... Mnoho rolníků vidělo další neobvyklý jev hned po tom, který jsme právě popsali.

Je to nějaký druh varovné zprávy, nebo co je to? Měli bychom o tom přemýšlet. Přibližně v 18:15 (2.10.1991) ti, kteří znovu sledovali oblohu, viděli následující: na místě, kde byl první mrak se „skvrnou“ se najednou objevil druhý. Bylo to enormní – polovina oblohy – a světle zelené. Vyrostla z toho „ruka“ až po loket. Velmi se to podobalo lidské ruce. Ruka se zdviženým ukazováčkem je od nepaměti varovné znamení. Takže, „ruka“ směřovala vzhůru, ukazováček byl vztyčený a ostatní čtyři prsty zatnuty v pěst. „Ruka“ se v této pozici nacházela bez hnutí 5 minut a poté se pomalu začala pohybovat dolů. To trvalo asi půl hodiny. Když konečně dokončila pohyb, ukazováček byl namířen na molo Navaloku. Najednou se na špičce ukazováčku objevilo červené světlo a začalo se pohybovat vzhůru neviditelnými „cévami“ „ruky“. Když dosáhlo lokte, kontura „ruky“ se začala měnit, prodlužovala se (jako kdyby se oddělovala od zbytku objektu). Poté jev začal rychle

blednout a nakonec zmizel“¹

Mnoho dětí, které byly na mém prvním vystoupení v Archangelsku ukazovalo na oblohu a říkalo, že tam vidí postavu! Bohužel tento jev nikdo nevyfotil.

Něco podobného bylo fotografováno mnohem později, v roce 2002 v USA, když jsem pracoval na neutralizaci superbouře Lily. Obrázek byl otištěn v několika časopisech pod názvem „Ruce Boha“ a poté byl prohlášen za podvod a autor byl očeřován. Ale to se stane mnohem později, v Archangelsku kolovalo mnoho fám, zmínilo se o tom několik publikací a po nějaké době to bylo zapomenuto. Je zajímavé, že očití svědkové pozorovali projekci mé práce na obloze se značným spožděním.

Následující den jsme se Světlanou měli odjet vlakem do Archangelsku, ale díky dopravní zácpě na Sadovoe Koltso jsme ho minuli a když jsme se konečně dostali na nádraží, viděli jsme jen odjíždějící vagóny. Trochu nás to rozladilo, ale neztratili jsme kuráž. S pomocí přítele se nám podařilo sehnat letenky (*což bylo v té době celkem obtížné – všechny druhy lístků, ať už na vlak, autobus či letadlo byly vzácným zbožím, pozn. E.L.*) a namísto vlakem jsme cestovali letadlem. Zavolali jsme ohledně změny Dmitriji Rasskazovovi a ten nás vyzvedl na letišti. Když jsme se ubytovali v hotelu, šli jsme obhlédnout město. Já jsem ho již z mé první návštěvy trochu znal, ale Světлана zde byla poprvé, osud ji zde nikdy nezavedl ačkoliv během svého koncertního turné procestovala většinu sovětských měst.

Další den jsem začal s prací. Ve dne jsem pracoval s lékařským personálem z nemocnic a klinik, studenty a učiteli z archangelského medicínského Institutu a dával jsem přednášky a demonstrace. Podstata mých přednášek byla analýza situace moderní medicíny, její pozitivní a negativní stránky (negativní z mého pohledu převažovaly). Obvykle jsem přednášky začínal prohlášením, že počátkem 20. století doktoři prohlásili, že když budou mít dostatek kvalitních léků a přesné diagnostické přístroje, vyhrají nad všemi nemocemi. To vše dostali, ale množství nemocí se nesnížilo, naopak zvýšilo, stejně jako množství pacientů. Adresoval jsem nesprávný přístup k léčení, kdy byla hlavní pozornost věnována symptomům nemoci namísto prvotní příčiny. Také jsem mluvil o chybách v přístupu k porozumění povahy lidského imunitního systému a mnoha dalších věcech.

Ačkoliv moje slova způsobila u mnoha lékařů ponížení, vzhledem k tomu, že to nebyl lékař, který jim to všechno říkal (tehdy jsem neměl žádné vědecké tituly, nenapsal ještě žádné knihy...), nedávali to příliš najevo. Byli tam progresivní a přemýšliví lidé, kteří chápali, že kritika medicíny, kterou jsem vzněsl, nebyly zlomyslné pomluvy ignoranta. Byl přítomen také můj vliv, který existoval vždy, ale byl to jiný aspekt, který mým oponentům sebral veškeré zázemí. Ve svých lekcích jsem nabízel jak analýzu, tak řešení problému. A nenabízel jsem nějaké hypotetické řešení, ale skutečné, které jsem ihned demonstroval. Dám příklad, který plně potvrdí má slova. Lékaři na mé přednášky přicházeli s velmi rozdílnými motivy a náladami. Radioložka přišla s cílem demaskovat podvodníka, jak se později svěřila kolegům. Obvykle jsem po teoretické části přednášky přistoupil k praktickým ukázkám. Všem přítomným jsem otestoval genetiku za účelem nalezení nejvíce dynamické a připravené osoby pro transformaci mozku a ducha. K tomuto účelu jsem je obvykle požádal sepnout ruce a poté jsem za pomoci hypnózy zapůsobil na jejich svaly rukou a mozková centra, která je ovládají.

Výsledkem mého vlivu se ruce vnímavé osoby pevně semkly a ta je nebyla schopna vlastní vůlí oddělit. Zároveň byla plně při vědomí a vše si uvědomovala. Toto byl naprosto

---

¹ Noviny “ Sovětská Oněga”, 12.10.1991

spolehlivý a zřejmý test, který jsem používal pro rychlé nalezení osob s požadovanými kvalitami genetiky. Požádal jsem všechny „chycené“, aby za mnou přišli. Když jsem jejich ruce uvolnil z „vězení“, začal jsem s transformací jejich mozků a ducha, po čemž mohli vidět vlastní interní orgány stejně jako orgány jiných lidí; také získali mnoho jiných schopností.

Takže, na poliklinice, kde jsem měl přednášky, jsem testoval dynamiku genetiky a začal provádět transformace. Když jsem ji dokončil u první lékařky a ta uviděla poprvé ve svém životě svoje vnitřní orgány (nejprve viděla cévy ruky, pak svaly a nervy), její oči vyjadřovaly naprosté překvapení. Nevěnoval jsem tomu pozornost a pokračoval v ukázkách. Navrhl jsem ji ověřit „kvalitu“ jejích nově nabytých schopností přímo na místě. Požádal jsem kolegyni nově zrozené jasnovidky hrát roli „pokusného králíka“. Všichni přítomní byli velmi překvapeni tím, co se s touto ženou po transformaci stalo. Nepozastavoval jsem se nad tím a pokračoval v demonstraci. Zeptal jsem se dobrovolnice, zda její kolegyně ví o jejích zdravotních problémech. Když jsem dostal zamítavou odpověď, požádal jsem čerstvou jasnovidku definovat zdravotní problémy její kolegyně, počínaje dětstvím.

Dal jsem jí zběžné instrukce, jak její nové schopnosti používat a, trochu ji s jejími činnostmi pomáhaje, navrhl, ať popíše všechny zdravotní problémy, které je schopna najít. Lékařka začala vyjmenovávat všechny problémy, které viděla. Rychle a přesně určila všechny zdravotní problémy, včetně věku, kdy se objevily, včetně toho, jak se vyvíjely, jakou formu a následky měly. „Majitelka“ těchto problémů vše potvrdila. Poté jsem ji požádal zkusit udělat krevní test bez toho, aby se odebíral vzorek krve a analyzoval v laboratoři. Tento návrh „čerstvou“ jasnovidku trochu zmátl, ale i v tomto případě jsem ji postupem provedl. Řekl jsem jí, ať zadá svému mozku úkol zobrazit výsledky krevního testu v holografické podobě ve formě obvyklé tabulky. V několika vteřinách začala vyjmenovávat informace: takové množství červených krvinek, takové množství leukocitů, plateletů; leukocity obsahují takové množství lymfocitů, eosinofilů, basofilů a monocytů. Když začala vyjmenovávat takto přesné informace jakoby „odnikud“, všichni v místnosti byli jednoduše ohromeni, ale tato nově zrozená jasnovidka byla ohromená nejvíc ze všech. Brzy jsem se dozvěděl důvod pro takovou reakci. Ukázalo se, že to byla ona radioložka, která chtěla „demaskovat šarlatána“, který se „chvástá“, že může transformovat mozek, po čemž člověk začal vidět vnitřní orgány.

Stalo se, že tato militantní lékařka – skeptik měla nádherné předpoklady pro transformaci a byla to ona, přesvědčený skeptik a protivník, kdo ukázal kolegům že vše, co jsem řekl, byla pravda a skutečnost! Někdy se věci vyvinou velmi zvláštním způsobem. Po tomto přícházela na má vystoupení a nevynechala jedinou přednášku. Tedy, s lékařskými skupinami v Archangelsku jsem navázal takovýto druh relací. Měl jsem také letět do Severodvinsku, abych vedl kurzy a demonstrace zde.

Prvních několik večerů v Archangelsku jsem měl veřejná vystoupení, která obvykle začínala v 19.00 a končila ve 23.00 a někdy i později. Poté jsem nejméně hodinu mluvil s lidmi, odpovídajíc na otázky, pokoušejíc se pomoci, apod. Tentokrát byla hala Domu Důstojníků přeplněna lidmi. Lidé stáli a seděli v postraních koridorech. Moje první vystoupení pravděpodobně na obyvatele města silně zapůsobily a nyní očekávali, že bych jim měl ukázat něco nového. Zde je pár kuriózních případů.

Jeden zajímavý případ je spojen s léčením. Jednoho dne, když jsem dokončil hromadnou ozdravnou seanci, přišel jsem k dívce, která měla přetížení. Měla páteřní tuberkulózu a podstoupila několik operací, po nichž se mohla pohybovat jen o berlích. Jednou nohou

nemohla hýbat vůbec, v druhé nějakou hybnost měla. Berle byly hned vedle ní. Přemýšlel jsem, když měla tak dobrou vnímavost, proč ji nevrátit plnou hybnost, a provedl jsem s ní několik individuálních seancí přímo na místě. Podařilo se mi kompletně zregenerovat její páteř, pět minut mé práce stačilo na to, aby se dívka zvedla a došla bez berlí na pódium, kde jsem páteř ještě trochu dal do pořádku a dívka začala po pódiu chodit naprosto normálně. V ten moment jsem nepřemýšlel o tom, co by mohl dokázat skutečný efekt „dne Svatého Jorgena“², jistě jsem nepřemýšlel nad tím, jak nějakým způsobem využít fakt, že dívka na vystoupení přišla s berlemi a odešla – nesouc je v podpaží. Je možné, že z pohledu reklamy a propagace by bylo správné obrátit pozornost všech na nyní již nepotřebné berle, no ... jak se říká, není v mé povaze přitahovat pozornost lidí k tomu, co dělám, jednoduše jsem se soustředil čistě na úkol přivést dívčinu páteř a nohy do normálního stavu, protože, naneštěstí, taková schopnost vydržet zatížení se objevuje velmi zřídka! Kdyby organizmus každého člověka mohl snést úroveň zatížení jako tato dívka, bylo by možno v několika minutách člověka doslova obnovit, řešíc prakticky libovolný zdravotní problém! Drtivá většina lidí ale bohužel podobnou zátěž neunesou a tak je při léčení třeba postupovat mikroskopickými „krůčky“ namísto jednoho velkého „kroku“. Zajímavé také je, že se o tom sdělovací prostředky nezmínily ani slůvkem, jako kdyby se podobné věci stávaly každý den a nikoho nezajímaly! To ale nechám na svědomí archangelských žurnalistů...

Během jednoho představení jsem obdržel vzkaz se zajímavým obsahem. Bylo to tak zajímavé, že jsem dokonce autora pozval na soukromé setkání po představení. Týkalo se to následující záležitosti. Během mého prvního pobytu v Archangelsku se na pódiu nacházely různé nádoby s vodou – od jednodolitrových lahví po velké kanystry. Po představení si lidé sklenice a nádoby s „NABITOU“ vodou odnesli. Stalo se, že mladá žena dala své přítelkyni čaj uvařený z „mé“ vody. Když ho tato vypila, začala vidět vnitřní orgány jiných lidí; její mozek k ní začal „hovořit“, popisujíc ji tu či onu patologii. Popsala všechny nemoci svých rodičů, odhalujíc jim, že může vidět jejich problémy a mozek jí říká, o jaké věci se jedná. Rodiče ji, obávajíc se o duševní zdraví své dcery, ihned odvěkli k určitému specialistovi který, když slyšel, že k ní „mluví“ její mozek, naordinoval odpovídající prášky a po nějaké době k ní mozek „mluvit“ přestal a všichni si oddechli!

Ze strany rodičů i lékařů to byla celkem předvídatelná reakce, ale byl jsem u této situace překvapen jednou věcí – nikdo nevěnoval pozornost faktu, že „mluvící“ mozek předával o zdravotních problémech velmi přesné údaje, což nemohlo být prací nemocného mozku! Ukázalo se, že voda na pódiu do sebe nahrála mou práci při transformacích mozku na lidech, kteří byli testem vybráni. Pro „čerstvé“ jasnovidce jsem také vytvořil „konvertor“, který transformoval informace mozkiem obdržené do verbální podoby přístupné a srozumitelné každému. To vše se do vody během mých činností „nahrálo“. Jistě, zůstatková síla vody byla malá, ale pro člověka s vysokou vnímavostí to bylo dost, jak se stalo této dívce. Dokonce stopy mého vlivu po transformacích mozku stačily na to, aby se její mozek transformoval také! Ale neobdržela přitom má vysvětlení, která jsem těm, kteří transformaci prošli na pódiu, dával ve formě základů, jak nové schopnosti správně používat.

Výsledkem toho se objevilo nedorozumění s „mluvícím“ mozkiem. Ale to není konec příběhu! Byli to rodiče oné dívky, kteří mi vzkaz napsali. Společně s dcerou navštěvovali má vystoupení. Vzkaz oznamoval, že na vystoupeních mozek jejich dcery začal opět

---

2 „Den Svatého Jorgena“ - sovětský černobílý film z 30. let od Jakova Protazanova, v němž uprchlík z vězení, Korkis, nemůže odolat dalšímu „dobrodružství“ a zorganizuje podvod („záračné“ vyléčení chromého muže s berlemi) za účelem nabytí peněz...

„mluvit“ a ptali se, co mají v této situaci dělat. Požádal jsem je, aby společně s dcerou přišli po vystoupení a když celá rodina dorazila, řekl jsem dívce, že si musí zvolit, co chce – můžu její mozek natrvalo „zavřít“ a už k ní nebude „mluvit“, nebo může přijít na můj kurs a získat dovednosti jak užívat to, co získala.

Chvíli přemýšlela a oznámila, že by chtěla přijít na můj kurs. Byli i jiné komické incidenty. Jedna žena neustále po testech přicházela na pódium, ale její reakce na test byla minimální. Když jsem zastavil působení, svalová mobilita se jí velmi rychle vracela. Jinými slovy, stále nebyla připravena na transformaci, ale velmi o ni stála a každý den se objevovala na pódiu. Jednoho dne ji konečně „dostala“! Když jsem začal s libovolným působením, „přišpendlilo“ jí to k podlaze a nemohla odlepit chodidlo od země, ať se snažila sebevíc. Ale nejtípnější věc se nestala na pódiu. Obvykle jsem končil představení kolem 23.00, často až kolem půlnoci. Lidé odcházeli domů kromě těch, kteří zůstali kvůli pokládání otázek a proseb o pomoc. Tedy, tato žena byla na cestě domů, když zjistila, že se nemůže hýbat. Trvalo to několik minut, načež vládu na svém tělem zase získala zpět. Ulevilo se jí a pokračovala v cestě. Ale její radost byla poněkud předčasná. Po chvíli se to opakovalo znovu, znovu a znovu. Jednou když byla „přilepena“ k chodníku, začal se k ní přibližovat podezřelý člověk, což ji vyděsilo. Pokusila se pohnout, ale nebyla schopna odlepit nohu od země. Muž se přibližoval víc a víc. Již se trásla strachy, když se jí najednou do nohou navrátila vláda a jako střela vyrazila ke svému bytu, který byl hned za rohem! Vyšlo najevo, že pokaždé, když jsem na někoho působil v Domě Důstojníků, její nohy se přilepily k zemi na místě, kde právě stála. Později mi o tom řekla, což by jistě bylo celkem humorné, nebýt jejího strachu. Ale, naštěstí vše dobře dopadlo!

Několik kuriózních momentů nastalo také přímo během představení. Udělal jsem vše proto, abych se neopakoval a vždy přicházel s něčím novým a vtipným. Jednou jsem se rozhodl uspořádat exkluzivní banket pro všechny, kdo mi na pódiu pomáhali. Vytvořil jsem švédské stoly s pochoutkami, jež si tehdy málokdo mohl dovolit koupit a naprostá většina lidí je nikdy v životě nezkusila. Dal jsem tam červený a černý kaviár, humry, raky a kraby a jiné pochoutky, stejně jako exotické ovoce – ananas, kiwi, banány atd. Když jsem skončil s „prostírání stolu“, vyzval jsem přítomné, ať se obslouží, ale má nabídka se nesetkala s velkou odezvou. Brzy jsem zjistil důvod takové reakce. Když jsem opakoval výzvu, muž se mě nejistě zeptal, kolik je to bude stát. Množství vzácného a exkluzivního jídla pravděpodobně lidi zmátlo. Když jsem pochopil důvod jejich zdrženlivosti, řekl jsem jim, ať se tím nezabývají, že jídlo je zdarma. Když to lidé slyšeli, začali přistupovat ke stolům, nejdříve opatrně a poté s větší jistotou a začali ochutnávat jídla. Ptal jsem se, jak se jim jídlo zamlouvá a všichni odpovídali, že vše bylo velmi chutné a čerstvé a že nikdy nic takového nejedli. Něco podobného jsem realizoval poprvé v životě a zajímalo mě, co lidé vnímali, když jedli jídlo „stvořené“ z čisté energie. Všichni jedli s potěšením a dokonce jsem jasně viděl, jak sousta žvýkali a polykali. Hodující se mnou sdíleli své dojmy – cítili, jak utišují svůj hlad a cítili se skutečně najezení. Takový výsledek jsem neočekával.

Během dalšího představení jsem lidem ukázal ukryté poklady, truhly plné drahokamů a hory zlatých mincí a šperků. Bylo velmi zajímavé sledovat, jak různí lidé s různou mentalitou reagovali na skutečnost, že si každý mohl vzít a odnést libovolné množství pokladů. Pamatuji si jak jedna dívka, dcera ředitele Domu Důstojníků, za mnou přišla držíc několik polodrahokamů a zeptala se, zda si je může nechat. Bohužel, takových případů nebylo moc. Někteří lidé se, když slyšeli, že si mohou vzít cokoli a v jakémkoliv množství, rovnou ptali, kde můžou najít nějaké pytle kam by si své „trofeje“ mohli naházet. Když

dostali pytle, začali je plnit vzácnými kameny a zlatem a poté je odtáhli nejdál, jak bylo možné, obávajíc se, že by někdo změnil názor a požadoval vše vrátit. Někteří naplnili pytle do té míry, že je byli schopni jen táhnout po podlaze napínajíc všechny svaly a potíc se. Takové výjevy způsobovali jak smích tak trpkost. Když lidé viděli hory zlata a šperků, mnoho z nich odhodilo masky a ukázali své pravé já. Kdyby se nyní kdokoliv pokusil vzít zlato, které teď považovali za své, nebo to jen naznačil, zabili by ho. Bohužel, to je také lidská povaha, ale naštěstí nejsou všichni lidé takoví.

Během jednoho představení jsem neumístil lidi do minulosti, ale do současnosti. Objevila se před nimi na pódiu Volha s defektem v pneumatice a vyzval jsem je, ať se jí pokusí vyměnit. Na tomto úkolu se podílelo několik osob. Někteří vzali hever a začali nadzvedávat rám, aby se dalo sundat kolo, někteří vzali klíč a začali povolovat šrouby, další člověk přinesl náhradní kolo! Během toho všeho se účastníci „operace“, která vyžadovala určitou fyzickou námahu, potili a jejich svaly se chvěly napětím, když utahovali šrouby atd.. Ve zkratce, celý proces vypadal přesně jako výměna skutečného kola. Později nahrávku tohoto procesu shlédli někteří profesionálové (automechanici) a byli šokováni tím, co viděli. Všechny pohyby lidí, kteří měnili kolo, se do detailu shodovaly se skutečnou prací na výměně kola. Pozice šroubů držících kolo odpovídala jejich pozici na skutečném autě. Experti na obrazovce neviděli nic kromě prázdného prostoru, ale lidé na kteří „pracovali“ na pódiu viděli skutečnou Volhu a také cítili tvrdost a chlad její karoserie, teplo děravé pneumatiky, „sílu“ řádně utažených šroubů. Pro ně bylo auto na jevišti absolutně skutečné a věrohodné pro všechny jejich smyslové orgány, stejně jako jiní cítili a ochutnávali jídla a cítili váhu pytlů naplněných zlatem, které byli schopni jen táhnout po podlaze, protože pro ně byly skutečné!

Během své druhé návštěvy jsem vedl představení v souladu se stejným principem, který jsem použil při první návštěvě, kdy jsem se rozhodl skloubit naučnou přednášku, zdravotní seanci a „cirkus“ do jednoho celku! Toto skloubení dramaticky odlišných věcí se ukázalo jako velmi úspěšné. Téměř každé představení končilo k půlnoci a poté na mě čekali lidé s jejich potížemi. Mnoho lidí žádalo o pomoc také Světlanu, zvláště ženy s rakovinou prsu. Světlana neměla v tomto druhu práce dostatek zkušeností, ale její laskavé srdce ji nedovolilo prosby o pomoc odmítnout. Ale během takové práce jsou emoce nepřípustné! Člověk musí cítit emoce jen před nebo po léčivém působení. Když člověk dopustí, aby cítil emoce během procesu, může čekat jen problémy, což je přesně to, co se stalo Světlaně.

Pracovala s ženou s rakovinou prsu a následující den měla vcelku velký nádor přesně na místě, kde ona žena. Světlana kvůli tomu přirozeně nebyla příliš šťastná, ale nezačala panikařit, jak by se dalo v takovém případě očekávat a nikoli proto, že si byla jistá, že budu moct nádor odstranit, ale protože měla vždy povahu bojovníka, navzdory tomu, že je zosobněním ženskosti! Zůstat klidná dokud nádor nezmizel nemohlo být lehké. Začal jsem na jeho eliminaci ihned pracovat, protože nádory „získané“ podobným způsobem obvykle rostou jako houby po dešti. Když se to stalo, má rada Světlaně byla, aby žádná další léčivá působení neprováděla. Když Světlana oznámila, že nebude dělat žádné další léčivé seance, lidé příliš nadšení nebyli. Přišlo mi to celkem překvapivé, ale když se lidé starají jen o sebe – jsou dychtiví dostat co potřebují, i kdyby kvůli tomu mohl druhý člověk trpět. Jistě, touha být zdravý a uniknout rozsudku smrti je zcela pochopitelná. Ale nikdy jsem nechápal postoj, kdy se člověk nestaral o fakt, že člověk, který mu pomáhá, může zemřít, že by unikl smrti jen na úkor jiného člověka. Mimochodem, Světlaniny osobní seance nebyly kvůli penězům, ale protože chtěla pomoci lidem, odsouzeným rakovinou na smrt. Podařilo se mi Světlanu

od tohoto „dárku“ osvobodit, ačkoliv oblast zůstala po dlouhou dobu oslabená a později naši „přátelé“ velmi rádi zasazovali údery právě tam, přejíc si obnovit nádory a tak ji fyzicky zničit, ale nikdy neuspěli!

Dny ubíhaly velmi rychle a nastal den posledního působení v Archangelsku. Začal jsem kurzem přednášek. Měl jsem dvě skupiny – jedna byla skupina lékařů a druhá byla skupina normálních lidí. Měl jsem proto dva semináře za den. První byl ráno, od 8.00 do 12.00 v hale medicínsko-profylaktického zdravotního centra, které vedla Naděžda Jakovlevna Anšukova. Druhé skupině jsem přednášel v podvečer, od 18.00 do 22.00 tentýž den. Měl jsem tento druh rozvrhu deset dní. V první skupině bylo okolo osmdesáti lidí a v druhé přes dvě stě. Přesné číslo jsem nikdy nevěděl a Rasskazov mi seznam neukázal, myslím že je jasné, proč...

S lékařskou skupinou byl spojen jeden zajímavý fakt. Nebyl mezi nimi téměř nikdo z těch, které jsem vybral během přednášek-demonstrací. Téměř všichni vedoucí lékařští pracovníci mé kurzy sabotovali posílajíc své důvěrníky, aby mě tito později „demaskovali“ před očima ostatních zaměstnanců. Tato sabotáž mě nevystrašila, ale mírně zneklidnila, protože ti, kteří byli posláni, neměli dostatečně pružnou genetiku, zvláště když jsem již takové lidi našel a dosáhl bych s nimi velmi mnoho. Ale vedoucí personál se nestaral o to, co člověk mohl nebo nemohl získat. Absolutně se nestarali o to, že důkladněji připravený člověk by mohl pomocí svých nových schopností pomoci jako lékař mnoha lidem. A tato pomoc by byla skutečná, nikoliv iluzorní pomoc kterou dávala moderní medicína a v jaké pokračuje dodnes. Byla pro ně důležitá jediná věc - „demaskovat“ mě a vše, co jsem říkal a dělal. Jistě, pracovat s lékařsky vzdělaným publikem bylo snažší – nemusel jsem jim vyvětlovat co jsou to játra nebo srdce, kde se nachází a jak pracují, stejně jako ostatní orgány a systémy lidského organismu. Dával jsem jim prostě porozumění toho, co je živá hmota, což jim na medicínských fakultách nikdo nikdy nevysvětlil. Byli tam jak lékaři, tak kandidáti lékařských věd, kteří také s velkým překvapením a zaujetím naslouchali tomu, co jsem o fungování orgánů a systémů lidského organismu sděloval.

Těšilo mě sledovat jak se oči lidí, kteří proti mně byli první den téměř všichni v opozici, stávají den ode dne živější! Viděl jsem opravdový zájem o to, co jsem říkal, o informace o člověku, které se pro ně ukázaly velmi nečekané a zajímavé. Spadla z nich všechna pompéznost a falešná sebejistota a stali s nich opět živí lidé s živýma očima, jakými byli v dalekém dětství!

S každým dne tito lidé otvírali více a více své duše. Každý den jsem pracoval s každým z nich, měnil jejich základy, a dával jsem jim porozumění co je to živá hmota obecně a člověk konkrétně. Vysvětlil jsem své chápání původu problémů v lidském organismu, jak a kde je nutné hledat prvotní příčinu nemoci a mnoho dalších věcí. Jiskra porozumění v nich každým dnem rostla. Po týdnu seminářů se stala jedna zajímavá věc. Jedna ze studentek, jak jsem se později dozvěděl, správce nemocničního oddělení, přišla na následující přednášku a propukla v slzy. Plakala, protože díky mé metodě byla schopná během několika minut dostranit krevní sraženinu z cévy pacienty. To ji šokovalo do té míry, že o tom nebyla schopna klidně hovořit. Jak sama řekla, pracovala v nemocnici skoro třicet let a to bylo **POPRVÉ**, kdy byla schopna někomu skutečně **POMOCT**! A to nebylo vše! Když se na vlastní zkušenost přesvědčila, že můj systém byla skutečná medicína, světila se, že ji její šéf (primář oddělení) poslal na můj kurz s cílem projít jím a poté mě demaskovat před očima všeho nemocničního personálu. Myslím že nebyla jediná, kdo přišel s takovým úkolem. Ale mělo to také pozitivní stránku. Po deseti dnech studia 3 hodiny denně téměř všichni

přítomní dramaticky změnili názor na to, co jsem jim říkal a naučili se používat, ačkoliv jen na základní úrovni, nové kvality a schopnosti které jsem pro ně vytvořil. Jistě, kdyby na můj kurz přišli lidé, které jsem vybral na přednáškách-demonstracích, mohl bych je naučit mnohem více.

Později jsem se dozvěděl, že mnoha lékařům, kteří navštěvovali mé kurzy bylo vyhrožováno vyhazovem a umístěním na „černou listinu“, pokud mě odmítnou „demaskovat“ v očích jejich kolegů. Někteří byli přinuceni to udělat. Neranilo mě to, chápal jsem jejich situaci, ale bylo mi líto, že ze sebe „vytěsnili“ ony živé jiskry svých duší, které se mi v nich podařilo zažehnout. Realita takového tvrdého tlaku na tyto lidi indikovala, že šéfové ve zdravotnictví byli velmi vyděšení! Dokážete si představit, co bych s těmito lidmi mohl dosáhnout, kdybych dával kurzy měsíc nebo dva, nebo třeba rok a více?

Večer jsem od 18.00 do 22.00 vedl seminář s druhou skupinou, ve které bylo dvě stě nebo více lidí. Přednášky byly skoro stejné jako v lékařské skupině, jen jsem musel strávit více času vysvětlováním medicínských konceptů o nichž většina přítomných neměla povědomí. Mezi večerními studenty bylo mnoho lidí, kteří prošli mými testy a pomáhali mi na place. Byla mezi nimi i Taťána Divnič; navštívila všechna vystoupení a snila o tom, mít transformovaný mozek. Na posledním vystoupení se mi podařilo dovést proces její kvalitativní transformace do stádia, kdy se otvírala možnost transformace mozku. Nikdy by mě nenapadlo jaké to bude mít následky, v jaké monstrum se tato ambiciózní žena promění. Před odjezdem do Moskvy jsem se setkal se skupinou mých studentů, mezi nimiž byla i tato „dáma“. Řekla několik divných nesmyslných věcí a ihned jsem poznal, že už ji kontroluje Temná strana, živíc její sebestřednost, touhu po slávě a uznání.

Velmi citlivým způsobem jsem jí vysvětlil, že Temné Síly, parazité, velmi často svádí nezkušené lidi, ukazují jim zkreslené nebo falešné informace a že je nutné být velmi opatrný a vždy skenovat bytost, která jakoukoliv informaci předává. Řekl jsem, že Světlí hierarchové nikdy nepředávají informace, protože člověk musí pochopit a porozumět existujícím jevům z vlastní zkušenosti. Také jsem řekl, že v jejím případě se stala další obětí parazitů. Tato žena, která ode mě teprve před pár dny získala své schopnosti, prohlásila, že to já jsem obětí parazitů, a že ona má kontakt s „nejvyššími“ silami světla. Věděl jsem, že se šeredně plete! Ale nemohl jsem vědět, že se tato „pomýlená“ osoba po mém odjezdu vrhne do horečných aktivit zaštiťující se mým jménem, nebo že mnoho lidí, včetně některých mých studentů, padne bez jakéhokoliv důvodu do sféry vlivu této ženy přemrštěných ambicí a narušené psychiky. Ale to je předmět pro zvláštní kapitolu a vrátím se k tomu později.

Celý čas našeho pobytu v Archangelsku jsme byli extrémně vytížení od rána až do pozdního večera. Mezi ranní a večerní lekcí jsme měli jen pár hodin na odpočinek a na jídlo. Často jsem se během této doby setkával s lidmi, kdy jsem se jim pokoušel předat mé chápání světa. Rasskazov senior mě požádal, abych uspořádal několik setkání / představení se zaměstnanci regionálního TV vysílání. Nahrál jsem čtyři pořady pod názvem „Setkání pro Vás“, kde účinkovali vědci i lékaři, kteří se účastnili mého kurzu. Ve zkratce, pracovní vytížení bylo maximální!

Ačkoliv práce vyžadovala intenzivní úsilí, byl jsem naprosto spokojený a šťastný. Berouc v potaz mé dosavadní zkušenosti, vysvětlil jsem všem posluchačům, co s novými mnou vytvořenými mozgovými strukturami mohou a nemohou dělat, a také ze všeho nejdůležitější věc – proč! Také jsem je varoval, že v případě nesprávného použití by všechno zmizelo a porušitel těchto pravidel by byl zpět tam, kde začal.

Během těchto deseti dnů jsem s lidmi, kteří přišli kvůli poznání, sdílel vše, co jsem znal, neskrýval jsem nic. Jediná věc, o které jsem jim neřekl, byly moje aktivity v Kosmu. Nepovažoval jsem za správné se o tom zmiňovat a zde je proč. Zprv, každý musí být pro informace, které dostává, připraven. Je to rovno přijít do mateřské školky a začít přednášet o kvantové fyzice. To člověk jistě může udělat, ale bude to zbytečné, a ne protože jsou děti hloupé, ale protože musejí prvně vychodit školu, získat dobré vzdělání, dostat se na univerzitu a fakultu radiofyziky a teprve poté je možné je učit kvantovou fyziku. Je nemožné přeskočit mezistupně a studovat rovnou kvantovou fyziku. To platí nejen pro kvantovou fyziku, ale pro vše, zvláště pro to, co jsem chtěl lidem předávat. Zadruhé, nechtěl jsem v lidech mými příběhy vyvolat pocity méněcennosti. Zatřetí, v mých přednáškách a praktických cvičeních jsem se zaměřoval na předávání znalostí, probouzení lidí ze spánku, ne na vlastní propagaci. Tehdy jsem si myslel, že když lidem předám co jsem věděl a kvalitně jim to „předžvýkám“, bude jim jen stačit vstřebat to a to bude vše! Mě nikdo nic „nepředžvýkal“, musel jsem na vše přijít sám; a když budu s lidmi sdílet své porozumění, bude pro ně jednodušší osvojit si znalosti a vědění, přemýšlel jsem a to byla z mé strany chyba.

Lidský mozek je schopen přijímat jen takové přichozí informace, které jsou podobné nebo blízké něčemu, co již zná. A jestliže byly lidem ve školách a vzdělávacích institucích nabašeny do hlav falešné koncepty, mozek přijme jen takové informace, které jsou těmto falešným konceptům blízké. Zbytek mozek jednoduše přeskočí, ať se to komukoliv (včetně mě) líbí, nebo ne! Základ znalostí, který sociální systém otiskne do mozku člověka je nejvyšší důležitosti. Nikdo si to neurčuje sám, protože tento proces začíná od dětství a nezáleží na jednotlivci, ale na převládajícím názoru lidské společnosti. Jsme tedy všichni odsouzeni absorbovat jen to, co je nám dáno, a nemůžeme to ovlivnit. V případech, kdy jsou nám záměrně vnuceny falešné koncepty nejsme schopni novou informaci pochopit, dokud se jich nezbavíme. Kdyby nám byl od narození předáván správný obraz podstaty věcí, vyvíjeli bychom se velmi rychle a mnoho z nás by dosáhlo stádia Člověka. Ale to se může stát jedině tehdy, když absorbujeme správné koncepty, což naneštěstí není případ Midgard-Země.

Jistě, takový stav věcí není náhodný. Sociální parazité to udělali záměrně, aby zabránili lidem probudit se z evolučního spánku, do kterého je parazitě ponořili. Aby se člověk probudil, musí mít silnou vůli a enormní touhu pochopit, co se děje, bez přemýšlení zda to pro něj bude výhodné, či ne. Berouc v úvahu existující podmínky, musí člověk jít proti celému systému, proti všemu, aby získal schopnost cítit pravdu. Málo jedinců se rozhodne, poté, co získali vysokoškolské vzdělání, jít proti autoritě moderní vědy, protože každý, kdo sní o tom stát se vědcem, musí napsat doktorandskou práci. A to je nemožné bez podvolení se požadavkům a konceptům ortodoxní vědy, která je právě tak vzdálená pochopení přírody dnes, jako byla v čase Aristotela nebo Sokrata. Proto téměř všichni následují proud (jako říční tok) „tradic“ které jsou ve skutečnosti věrohodné ale vědomě vyrobené lži (více detailů viz článek „[Teorie Vesmíru a objektivní realita](#)“). Dokonce i když někdo na začátku své „vědecké“ kariéry pokládá správné otázky, velmi rychle to vzdá, pokud si přeje kariérní postup.

Mimoto je bez dodatečných smyslových orgánů téměř nemožné následovat cestu pravdy. Proto téměř všichni lidé upadají do pasti falešných konceptů o přírodě. A nejsmutnější věc je, že lidský mozek nechápe a, co je ještě horší, není si vědom faktu, že ho sociální parazité „napumpovali“ falešnými koncepty, které mozek zoufale brání bez pochopení toho, že

neodpovídají skutečnému stavu věcí v přírodě a vesmíru. Ale to je mozku nemožno vysvětlit a ten „kope“ jak nejmí méně ve snaze si falešné koncepty zachovat. Tak či onak, má naděje, že bude stačit mým studentům „předžvýkat“ nový obrázek vesmíru a to bude vše, se nevyplnila!

Vědomí lidí bylo přinejlepším schopno jen vyzobat z proudu informací jim blízké elementy! Navíc, „blízké“ neznamená identické. Objevil se tedy rozpor mezi obsahem a formou, což nevyhnutelně vedlo ve zkreslené porozumění obdržených informací. To neznamená, že člověk, který má ortodoxní vzdělání není schopen pojmout nové koncepty o vesmíru. Znamená to jen, že to bude vyžadovat mnoho práce, úsilí a trpělivosti, než se falešný obraz vesmíru, vnucený sociálními parazity, nahradí pravdivým. Mohu jen dodat, že čím různorodější je vzdělání člověka a čím širší je oblast jeho zájmů, tím snazší pro něj bude dostat se ohledně konceptů vesmíru na správnou kolej. Také by měla být zmíněna schopnost analytického a nezávislého myšlení a samozřejmě, talent je třeba také.

S těmito překážkami jsem se potýkal, když jsem začal vyučovat můj systém konceptů. Ale v říjnu 1991 jsem dal první přednášky a doufal, že detailní vysvětlení základů a některých důležitých nuancí mých teorií bude stačit na to, aby posluchač získal správný obrázek o podstatě věcí. Doufal jsem také, že mí studenti budou pečlivě dodržovat instrukce, jak správně skenovat, jak zpracovávat získané informace, vyvíjet správné taktiky a strategie a kalkulovat potřebné kvality a potenciál nutný k řešení problému. Všichni velmi pozorně poslouchali a pak to pustili druhým uchem ven, vidíc jen s jakou „lehkostí“ jsem pracoval já. Viditelná snadnost mé práce byla výsledkem mých enormních zkušeností získaných porozuměním tomu, co jsem již vykonal a shromáždil a podepřel praktickými výsledky. Ale tomuto z nějakého důvodu nikdo nevěnoval pozornost.

Avšak, dokonce se všemi negativními momenty, které vyšly najevo později jsem byl rád, že jsem lidem pomohl probudit se. Pravděpodobně se jim „nenavrátil zrak“ ihned nebo toho nebyli vůbec schopni, ale lidé dostali šanci, o kterou byli bez jejich svolení připraveni.

Studium bylo placeno, každý účastník musel zaplatit tisíc rublů. Podle předchozí dohody měly všechny peníze z mých vystoupení a kurzů přednášek jít skrze Rasskazovovu společnost „Master“. Dmitrij Rasskazov slíbil přijet s finančním reportem a mým podílem do Moskvy, načež jsme se rozloučili, spolu se Světlanou jsme nastoupili do lůžkového vozu na trati Archangelsk-Moskva a vydali se na cestu zpět...

39. Moskevský shon